

THIỆU NIÊN ANH DŨNG TRÊN ĐƯỜNG NÊN THÁNH

Fernando Calò là cậu bé kém may mắn. Mẹ cậu - bà Giuseppina Perreira - vì quá nghèo phải đi làm nghề giúp việc cho gia đình giàu có ở Estoril, nằm ở vùng phụ cận thủ đô Lisboa của nước Bồ-Đào-Nha. Trong cảnh nghèo, Fernando thường phải sống xa mẹ và bị cha bỏ rơi.

Năm lên 8 tuổi, Fernando đi học nơi trường Các Cha Salésiens Don Bosco ở Estoril. Đây là lần đầu tiên cậu bé hưởng niềm vui cuộc đời: đi học và đùa chơi với bạn bè. Nhất là lần đầu tiên cậu bé nhìn thấy bức tượng Đức Mẹ MARIA. Cậu bé như bị bức tượng Đức Mẹ thôi miên. Cậu cứ chiêm ngấm mãi mà không chán. Cùng năm đó, Fernando xưng tội và rước lễ lần đầu.

Kể từ khi rước Đức Chúa GIÊSU vào lòng, Fernando chỉ có ước nguyện duy nhất: Trông thấy Mẹ đi nhà thờ và tiến lên bàn thánh rước lễ như cậu.

Mỗi buổi tối, trước khi lên giường ngủ, Fernando quỳ gối và chắp tay cầu nguyện cho Mẹ. Mỗi sáng Chúa Nhật, cậu bé nắm tay Mẹ và nói:

- Mẹ ơi, hôm nay Chúa nhật, Mẹ có đi tham dự Thánh Lễ với con không?

Bà Giuseppina tìm cách trốn tránh:

- Con không thấy Mẹ có quá nhiều việc phải làm sao?

Lần khác, bà trả lời:

- Con không thấy là trời mưa, mà chúng ta chỉ có một chiếc dù sao?

Fernando nài nỉ:

- Không sao Mẹ ạ. Chúng ta che dù chung, chật một chút đâu có sao!

Lần này, bà Giuseppina nhượng bộ. Bà cùng đi với con đến nhà thờ. Nhưng Fernando phải kiên nhẫn đợi thêm 8 năm nữa, mới được hạnh phúc trông thấy Mẹ hiền tiến lên bàn thánh, quỳ gối rước Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Tháng 10 năm 1950, Fernando xong bậc tiểu học. Thấy cậu bé thông minh và đạo đức, Linh Mục hiệu trưởng trường ở Estoril gửi cậu vào trường Trung Học chuyên nghiệp của Các Cha Salésiens ở thủ đô Lisboa. Nơi đây, Fernando chọn nghề nhà in. Tháng Giêng năm sau, Fernando viết cho Mẹ:

- Con gửi cho Mẹ mấy tờ giấy in lời chúc mừng của con. Chúng thật đẹp. Nhưng Mẹ sẽ thấy các tờ giấy in sẽ còn đẹp hơn vào lần tới. Con sẽ cố gắng hết sức mình. Con chỉ hơi sợ về các hình vẽ thôi. Nhưng như Chúa đã giúp con trong tam cá nguyệt đầu, chắc chắn Ngài sẽ tiếp tục giúp con vào các tam cá nguyệt tới.

Fernando mỗi ngày một cao lớn. Tuổi thơ đã qua. Giờ đây cậu bước vào tuổi dậy thì. Từ cậu bé ôn hòa Fernando dần dần đổi thành thiếu niên nhanh nhẹn, nhưng hơi nóng nảy. Cậu dễ nổi giận và phản ứng tức khắc, nhất là lúc bị bạn bè chọc tức.

Năm 1953 là thời điểm ghi dấu cuộc thay đổi đời sống Fernando. Cha Renato Ziggotti được bầu Bề Trên Tổng Quyền thứ V sau Cha thánh Gioan Bosco (1812-1888). Cha Ziggotti thật thánh thiện, theo sát đường lối giáo dục của vị sáng lập dòng.

Tiếng đồn truyền nhanh trong giới học sinh:

- Cha thánh Gioan Bosco trở lại nơi Cha Renato Ziggotti.

Tháng 10 năm 1953, Cha Ziggotti đến thăm trường "Trung Học chuyên nghiệp" ở thủ đô Lisboa. Khi gặp các bạn trẻ, Cha nhắn nhủ:

- Trước khi từ biệt các con và trở lại Torino (Bắc Ý), Cha muốn nhắc các con 3 điều. Thứ nhất, hãy yêu mến Đức Mẹ và chạy đến cùng Đức Mẹ như người Mẹ thật của các con. Thứ hai, hãy trở nên người bạn và người noi gương Domenico Savio (1842-1857) cùng ba trẻ chăn chiên Fatima (Lucia, Phanxicô, Giaxinta) trong sự yêu chuộng đức trong sạch và trong việc chu toàn bốn phận hàng ngày. Thứ ba, hãy trở thành tín hữu Công Giáo đạo đức, trước khi là thợ chuyên nghiệp giỏi.

Buổi gặp gỡ và lời nhắn nhủ của Cha Renato Ziggotti trở thành điểm tham chiếu giúp thiếu niên Fernando Calò cương quyết bước đi trên đường nên thánh. Cậu nhận lời khuyên như kim chỉ nam cho cuộc sống thiêng liêng.

Nơi "trường trung học chuyên nghiệp" đặc biệt có hai học sinh nổi tiếng ngỗ nghịch và bất trị. Nhưng các Linh Mục Salésiens không muốn đuổi ra khỏi trường. Các Cha nghĩ ra diệu kế. Cha hiệu trưởng gọi Fernando đến và nói:

- Cha muốn nhờ con giúp một tay trong việc lôi cuốn các bạn vào con đường kỷ luật. Con hãy chọn thêm 2-3 bạn khác làm thành nhóm linh hoạt, có sức điều động các bạn trẻ sống tử tế.

Fernando nhận lời đề nghị của Cha hiệu trưởng. Hai ngày sau, Fernando đến gặp Cha và thưa:

- Con xin chọn hai bạn - nổi tiếng nghịch ngợm - hợp tác với con trong cuộc chiến bảo vệ kỷ luật nhà trường.

Cha hiệu trưởng hơi lộ vẻ ngạc nhiên nhưng Cha không phản đối.

Và Fernando thành công. Trước tiên cậu giúp hai bạn ngỗ nghịch trở nên thuần thực và từ đó, cả ba hợp thành nhóm dẫn đầu các bạn khác trong việc tuân giữ kỷ luật nhà trường.

Tháng 3 năm 1956, Fernando bước vào tuổi 17. Cậu đi hành hương Fatima. Cậu viết trong nhật ký:

- Con đã rước lễ. Tín hữu hành hương đông nghẹt. Nhưng con vẫn có thể dành thời giờ tạ ơn Chúa. Con cầu nguyện cách riêng cho gia đình, cho bạn bè, cho các bề trên và cho chính con.

Cuộc hành hương Fatima còn ấn dấu một ước nguyện khác. Đó là cầu nguyện cho thân mẫu ơn ăn năn trở lại.

Trước đó một năm, với sự đồng ý của Cha Giải Tội, Fernando dâng mình cho Đức Mẹ và hứa giữ đức trinh khiết để xin Đức Mẹ cho mẹ cậu ơn sống đạo đàng hoàng. Và Đức Mẹ đã nhận lời. Bà Giuseppina Perreira xưng tội và cùng con rước Mình Thánh Chúa GIÊSU.

Trong một tuần tĩnh tâm, Fernando ghi ba điều ước muốn:

- Thứ nhất, giảm tính tò mò và giữ con mắt.
- Thứ hai, trở thành tông đồ truyền bá lòng kính mến Đức Mẹ.
- Thứ ba, trở thành linh mục.

Nhưng thiếu niên anh dũng Fernando không thực hiện ước nguyện thứ ba. Trong một buổi đá banh, Fernando bị té đập đầu vào trụ giữ banh. 3 tháng sau - ngày 26-7-1956 - Fernando Calò êm ái trút hơi thở cuối cùng, hưởng dương 17 tuổi.

(Teresio Bosco, "Magone Michele e Fernando Calò", Editrice Elle Di Ci, Torino-Leumann, 1993).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

